

wilma

Wilma Geldof is een Haarlemse schrijver – voor jeugd en volwassenen – en schrijfdocent bij onder meer Hart. Haar historische roman over een overtuigd NSB-kind, *Elke Dag Een Druppel Gif*, werd bekroond met de Thea Beckman-prijs 2015.

Het verraad van een tas

‘Ik hou van Haarlem’

Ik hou van Haarlem. Dat dacht ik terwijl ik met de trein Den Haag passeerde. Ik dacht terug aan toen ik in de Schilderswijk woonde. Als ik ergens last van had in die tijd waren het de Nederlanders. De overbuurman die knalhard zijn muziek – alle dertien schuin – door de straat liet schallen. Muziek waarvan ik de obscene teksten hier niet mag herhalen omdat dit tot lezersklachten zal leiden. In de supermarkt hoorde ik vrouwen soms zo erg tekeergaan tegen hun kinderen dat ik het vaak niet kon laten er iets van te zeggen. Want het waren geen twaalfjarigen tegen wie ze schreeuwden dat ze met hun kg#@R%-tengels overal van af moesten blijven, maar peuters die nog niet konden praten. Peutertjes tegen wie mijn eigen vrienden, door de knieën gezakt, op een hoog toontje babytaaltjes bezigden. Ook erg. Maar toch minder erg.

En toch paste ik er wel, in die Schilderswijk. De multiculturele wijk met de Haagse markt, het koffiehuis en de hoeren. Toen ik bij de Raad voor de Kinderbescherming solliciteerde met een flodderig Indiatasje van de Haagse markt om mijn schouder bungelend en mijn keurige toekomstige collega's zag, vroeg ik me even af of ik bij hen kon horen. Dat was wel wat ik wilde. Daarom schafte ik mij voor mijn eerste werkdag een mooie volwassen tas aan. Een echt lederen tas. Eén waarmee ik voor de dag kon komen. Eén die tegen mijn collega's zei: "Kijk, zij werkt hier."

Spullen zeggen iets over hun eigenaren, en mijn tas loog niet. Ik was een echte kinderbeschermingsmevrouw.

Die keurige bruine tas bungelde aan mijn fietsstuur tijdens mijn eerste huisbezoek in mijn woonwijk. Ik moest naar een gezin waarvan de twee kinderen van zeven en acht jaar oud nauwelijks op school kwamen en 's avonds laat nog op straat speelden. Ik fietste de straat in waar ik duizend keer had gefietst, zonder op te letten, zonder veel te zien.

Ineens voelde alles anders. Ik was geen Schilderswijkse meer. Ik was een ambtenaar. Een mevrouw van een instelling. Iedereen kon dat aan mij zien. Ze roken het. Keurige, blanke dame bezoekt slecht functionerend gezin. Een sleutelende man kroop onder zijn Amerikaanse bak vandaan en volgde mij met zijn ogen. Twee ruziënde vrouwen vielen stil. Zij wisten al waar ik moest zijn. Het was die tas. Die verraadde mij.

Terug in Haarlem was thuiskomen. Met plastic tas of lederen rolkoffer: Ik ben ouder en vrijer en kan doen en laten wat ik wil. Ook in Den Haag, maar Den Haag is mijn ex en Haarlem mijn lief. Ik hou van Haarlem.